

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

2

2016

39 Kč / 1,60 €

Mirka Cásková

„Když přijde Bůh,
na hudbě
nezáleží“

Saíd Abedini
na svobodě /6

Vedení chval
– služba lidem? /14

Chtěl jsem
se oběsit /22

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Hvězdy zářící vesmírem

Dave Patty

reportáž

6 Aby evropští křesťané nestáli stranou

Tomáš Dittrich

7 V místnosti jsem uslyšel Ježíšův hlas

Ben Fitzgerald

rozhovor

**8 Zpívala jsem jen ve skříni,
s hlavou mezi kabáty**

Mirka Cášková

téma: Chvalte ho zpěvem

12 Proč lidé nezpívají?

John de Jong

14 Společně do výšin

Tomáš Coufal

14 Zkušenosti vedoucích chval

anketa

18 Tancem může Boha uctívat každý

Aneta Morales,
Lucie Endlicherová

**19 Šest návrhů, jak vést chvály
ve vícegeneračním sboru**

David Santistevan

20 Pište vlastní písně

David Hadden,
Johana Dittrichová

můj příběh

22 Hledal jsem místo, kde bych se oběsil

Marek Honzík

22 I fotky si Bůh může použít

Maryla Adamcová

nad Biblií

23 Vysvobození z mentality otroka

Michal Klesnil

recenze

24 Jak nezrezivět

Lubomír Ondráček

24 Mladí s Kristem: Život s Ním

Johana Dittrichová

z příštího čísla

■ **rozhovor s Petrem Huštěm**

□ o rodině, vedení mládeže, festivalu United a vztahu k církvi

■ **svědectví: Naše afghánská kamarádka už není muslimka**

■ **virtuální rozhovor: Francis Asbury**

□ pozapomenutý apoštol amerického metodismu

6
**Aby Evropané
nezůstali stranou**
Evangelista Ben Fitzgerald
přijede do Prahy

8
Mirka Cášková
„Podle chval se pozná,
jakého máme Boha“

18
**Tančit pro Boha
může každý**
Aneta Morales
hledá nové způsoby uctívání

20
**Pište
vlastní
písně!**
povzbuzuje britský
„učitel chváličů“ David Hadden

ŽIVOT VÍRY

ročník 27 / únor 2016

cena 39 Kč / 1,60 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,
Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbk.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbk>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentův 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

nad 119. žalmem, nejdelším ze všech žalmů a také nejdelší kapitolou v celé Bibli, kroutím hlavou. Každý z 22 oddílů (tvořených vždy osmi verši začínajícími pokaždé stejným písmenem hebrejské abecedy) je samostatným útvarem, a zároveň je součástí logického celku. Podobně přináší samostatné poselství i každý ze 176 veršů žalmu, ačkoli je vrostlý do oddílu označeného příslušným písmenem abecedy. Takové provázání částí a celku, které není na újmu hloubce a svěžesti poselství, je myslitelné u kratšího textu, ale u tak rozsáhlé básně jde o věc mimořádnou. Text 119. žalmu je podle mne hologramem. To znamená, že v každé části sklady je obsažen celek. Vysvětluji si to tím, že jde o slovo vdechnuté Bohem. Tolikrát opakovaná pravda o podivuhodnosti Božího slova tu nenudí ani v jednom případě, ale naopak poskytuje čtenáři nejedno překvapení.

Nedávno mě vyvedl z míry 97. verš v Českém studijním překladu: „Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám.“

Do té doby jsem si totiž myslel, že standardní je přemýšlet o Božím slově každý den, ne celý den. Boží příkaz Jozuovi, aby nad Božím slovem rozjímal ve dne i v noci, nemusí znamenat, že o něm má přemýšlet celý den, a nemůže znamenat, že o něm má přemýšlet celou noc, protože i Jozue potřeboval někdy spát. Díval jsem se do jiných českých překladů, a všechny, na které jsem narazil, kralický, ekumenický a nejnověji i doslovný Pavlík, uvádějí slova „každý“ den, ne „celý“.

Zavola jsem jednomu z překladatelů Českého studijního překladu, Michalu Krchňákovi, aby mi k tomu řekl svoje. Michal mě na základě míst, kde je použito stejné slovo, přesvědčil, že správně je „celý den“. Otevírámi i některé další překlady, a ejhle, Zeman, Renč, Bogner, Fischl i Bible21 přeložili trefně „celý den“. Proč jsou některé z významných překladů v tomto místě nepřesné? Snad k chybě vedlo to, že si překladatelé kladli otázku, jak by o Písmu bylo možné přemýšlet celý den, vlastně „každý den celý den“. Na tuto otázku jsem pro sebe osobně odpověď zatím nenašel, ale to ještě neznamená, že bych měl sklouznout k snadněji prožitelné variantě překladu. Výraz „celý den“ už od teď půjde se mnou, dokud se v mém životě, dá-li Bůh, nestane skutečností.

Pasáž začínající kontroverzním 97. veršem následuje po vylíčení krize s nepřáteli, kdy byl ohrožen autorův život. Přestože se nepřátelé mihají na všech stránkách žalmu, je krize zachycená ve verších 81–96 nejvýpjatější. V 98. verši je vidět, že největší nebezpečí už odeznělo, protože autor o svých nepřátelech uvažuje obecněji (už to není volání o pomoc): „Tvé příkazy mě činí moudřejší nad mé nepřátele – navěky jsou mé.“

Vlastnictví Božích příkazů nám prostě dává převahu. Ale platí to i naopak: Podle toho, jak reagujeme na své nepřátele, poznáme, do jaké míry jsme si přivlastnili Boží slovo. To Slovo je naše, když svým nepřátelům zehnáme nebo když rozsekáme Agaga nebo když v souboji zvíťazíme inspirovaným bonmotem. Ježíš své tvrdé bezskrupulózní protivníky porážel bonmoty, někdy dokonce i psaním do písku, ale je dlužno poznamenat, že ne každý bonmot je inspirovaný. (To, čemu novináři říkají bonmot, by často spíše mělo být označeno jako „malmoť“, tedy jako „špatné slovo“.)

„Jednám rozumněji než všichni mí učitelé, neboť rozjímám o tvých svědectvích.“ (Ž 119,99) Učitelé jsou pro nás významní. To, že z naší gymnaziální třídy čtyři studentky vystudovaly VŠCHT, si vykládám tím, že naši nejlepší profesorkou byla chemikářka. Všichni jsme se jí báli, a všichni jsme ji měli rádi. Byla přísná, a zároveň

Každý den, nebo celý den?

spravedlivá. Učitelé nás hluboce ovlivňují. Ježíš dokonce řekl: Žádný žák nemůže vyniknout nad svého učitele. Autor 119. žalmu se v tom ale s Ježíšem kupodivu rozchází. Jedná rozumněji než jeho učitelé, a dokonce než všichni jeho učitelé. Při studiu nauk Východu potřebuješ guru. Už v časně fázi poznání se bez guru nelze dostat dál ani v józe, ani v magii. Totéž Ježíš říká o judaismu. Bůh ale lidi stvořil, a jedná s nimi osobně, bez prostředníků. Jan ve svém prvním listě napsal: „Nepotřebujete, aby vás někdo učil“ (1J 2,27). To je stejná myšlenka, kterou ve stejném Duchu o tomtéž pomazání – Božím slově – vyjádřil už o tisíciletí dříve autor 119. žalmu.

„Pochopil jsem víc než starci, protože střežím tvá přikázání.“ Tak zní 100. verš 119. žalmu. Netýká se jen lidí starých věkem, ale i starších ve smyslu představených v synagoze a v církvi. Klíčem k poznání toho, co autoru dává tak mimořádné pochopení, je slovo střežit. Střežit znamená aktivní až radikální postoj. Se zvýšenou motivací něco střežíme v čase ohrožení. Když nebezpečí pomine, hrozí nám, že už na stráž nebudeme tak pozorní. Autor 119. žalmu ale Boží přikázání střeží s neměnným nasazením, radikálně ve vztahu k Božímu slovu je jeho vytrvale neměnným postojem.

Mohl bych pokračovat verš po verši. Kdybys vzal jakoukoli část 119. žalmu, dospěl bys jejím výkladem ke stejnému závěru jako já při zamýšlení nad čtyřmi verši (tj. nad 2,27 procenty celého textu): Boží slovo dává nepřekonatelnou stabilitu a výjimečnou samostatnost. Zároveň poznáváme, že autor je svým vztahem k Božímu slovu výjimečný. Nastavuje latku tak vysoko, že je ji těžké dosáhnout. Je tato hloubka vztahu k Bibli i časná zaslíbení pro ty, kteří její slova střeží, jen pro výjimky, nebo pro každého?

A jak je to v církvi? V Božím lidu se opakovaně setkávám s velikou nezralostí. Snad denně jsem svědkem závislosti křesťanů na názorech druhých, ba i na názorech sdělovacích prostředků. Narážím také na různé nicotné názorové střety (kralický řečeno na „hádky o otázkách“) vystupňované až k agresivitě. Pěnicí agresivita si přitom s pasivní závislostí podávají ruce. Na druhé straně se v denním kontaktu s lidmi z různých společenství setkávám s obdivuhodnou zralostí a moudrostí, větší než mám sám. Jak často v druhých potkávám Krista! Je to úžasné. Jak tedy odpovědět na otázky z konce minulého a ze začátku tohoto odstavce? Co k tomu říká Tvoje zkušenost?

Tomáš Dittrich

Hvězdy zářící vesmírem

Dave Patty

Když jsem se s rodinou brzy po revoluci přestěhoval do České republiky, došlo nám, že je naléhavě nutné, abychom se seznámili se sousedy. Američané jim asi tehdy byli podezřelí, zvláště takoví podivíni, kteří věří v Boha. Nebo jsem správně neporozuměl jemným kulturním rozdílům při budování vztahů. Moje taktika byla pravděpodobně příliš přímočará. Prostě jsem zkoušel najít nějaké téma pro rozhovor a pak si s nimi začít povídat přes plot.

„To je dnes krásně, co?“ zavolal jsem na souseda v naději, že se shodneme na něčem, co je nám oběma společné. „Strašné horko,“ odpověděl nevrlé, „když to slunko takhle peče, ani se nedá nic dělat.“ Pokýval jsem hlavou a nevěděl, jak dál.

Druhý den bylo zataženo. To budu mít větší štěstí, řekl jsem si. „Dneska je hezky pod mrakem, takový bezva stín pro práci venku, vidíte!“ Rozhlédl se kolem sebe krapet zamračeně. „Takhle je to pořádek. Vypadá to na dešť, a potom kde nic tu nic. Co se jen tohle léto nautrácíme za vodu. Pitomé počasí.“ Zase jsem přikývl, nevěda, jak v rozhovoru pokračovat.

Pár týdnů nato jsem zkusil docela jinou taktiku. Jakmile jsem souseda zahlédl, přihnul jsem se k plotu se zamračeným výrazem: „Všiml jste si, co provádějí s naší cestou?“ řekl jsem trochu s nechutí. „Co ta hromada šterku támhle na konci? Ani se není kde otočit – co s tím tak asi podle nich máme dělat?“

Tehdy se můj soused poprvé otočil a podíval se mi do očí, jako by opravdu chtěl navázat hovor. „A to není všechno,“ dodal. „Ti dělníci, co to udělali, si nejspíš polovičku toho šterku odtáhli domů. Pakáž zlodějská, jeden jako druhý.“ S vervou jsem přikývl a nadhodil, že jejich šerfův možná kradou taky. Přerušil můj projev v polovině a přidal tři další věci, které mu ohledně té silnice vadí. Poprvé jsme si od srdce popovídali na společné téma. Měl jsem z toho dobrý pocit. Bylo to takové opravdové, navázali jsme vztah. Třeba se skamarádíme.

„Všechno“ znamená všechno

Ve stěžování je síla, která dokáže lidi fantasticky spojit. Někaký důvod ke stěžování se najde vždycky, a konverzace se hned rozběhne bez těch neohrabaných přestávek, kdy vám dojdou slova. Stesky dávají vyplouvat emocím

všecko stojí za starou bačkoru. Taková plejáda možností! Jakmile je tu někdo další, kdo vám může posloužit za vzor neschopnosti a idiotství, jakmile vyplavou skutečné motivy těch druhých, můžete se začít koupat ve vřelém pocitu sounáležitosti. Tak vida, aspoň na nás dva si tamti hned tak neprijdou!

A nejen to; stěžování přináší další báječné výhody z hlediska osobní terapie. Protestujete-li proti zlu, dodá vám to pocit síly. Možná svým stěžováním nic nezměníte, ale aspoň jste nemlčeli. Třeba s vámi někdo bude mít soucit nebo vás polituje. Stěžovat si, to vypadá tak nějak ctnostně a zdravě. S trochou cviku v tom můžete dosáhnout slušného mistrovství.

Proto mě poněkud uzemnilo, když jsem pár týdnů nato při svém ztišení nad Bibli četl slova: „Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování.“ (Fp 2,14) Měl jsem na biblické škole tři roky novozákonní řečtinu, a tak mě napadlo zjistit, co to slovo „všechno“ znamená v původním jazyce. Víte, co to znamená řecky?

Všechno.

Ajaj. Tak já si tady zrovna začínám užívat, jak si se sousedem notujeme ve společném reptání, a teď mi do toho vpadne ta namoudravá otravná fráze se slůvkem „všechno“. Zdálo se mi, že by měla existovat celá kategorie situací, kdy

krátce

◆ **Antisemitský útok tupou mačetou.** Patnáctiletý kurdský žák gymnázia zaútočil 11. 1. v Marseille mačetou na židovského teologa Benjamin Amsellema, který měl jarmulku. O den později místní rabin Zvi Ammar doporučil členům své obce, aby na veřejnosti jarmulky nenosili. „O příštím šabatě si na cestu do synagogy poprvé v životě nevezmu jarmulku,“ uvedl. Život je podle něj posvátnější než náboženské tradice. Mezi francouzskými židy však v otázce, zda na čas přestat na veřejnosti nosit kipu, nepadne jednotu.

Popsaný útok nebyl ve Francii ojedinělý. Akteři všech tří dosavadních napadení židů se hlásili k Islámskému státu. Mladý násilník z Marseille měl naštěstí mačetu tupou, takže se napadený ubránil. Motivací k útoku čerpal mladík z internetu. Francie má nejpočetnější židovskou i muslimskou komunitu v Evropě. Obě populace mají přibližně pět milionů a každá tvoří zhruba osm procent francouzského obyvatelstva. V Marseille je druhá největší židovská obec v zemi, Židé tvoří téměř 10 procent obyvatel města.

◆ **Husovy hodnoty do škol.** U příležitosti 600 let od upálení Mistra Jana Husa připravily České studny další materiál pro střední školy, který navazuje na jarní kampaň o Husovi pro základní školy (zapojilo se do něj přes 450 škol). Balíček s nabídkou materiálů tentokrát obdrželo 1600 středních škol. Součástí nabídky je

i komiks o Janu Husovi, který popisuje, co prožíval v roce 1412. Cílem komiksu je přiblížit některé Husovy myšlenky dnešním studentům. Výukový materiál má záštitu ministerstva školství. Akci prezentuje videoklip, který v souvislosti s Husem propaguje např. sexuální čistotu (více na www.situcitelu.cz/hus-ss).

◆ **Katolíci diskutují, zda máme s muslimy stejného Boha.** Na pozadí různých médií se v době kolem Vánoc významní představitelé české římskokatolické církve vyjadřovali k otázce, zda křesťané i muslimové věří ve stejného Boha. Kardinál Vlk v rozhovoru pro DV TV negoval moderátora Martina Veselovského, který vycházel z předpokladu, že muslimové věří v jiného Boha než křesťané. Na moderátorovu upřesňující otázku odpověděl už diplomatictěji: „V podstatě ano.“ Shoda je podle Vlka v tom, že je to Bůh Abrahamův, Bůh, který je, Bůh Stvořitel, Bůh, který lidem vychází vstříc.

Pražský arcibiskup Dominik Duka ve slovenském internetovém Denníku N řekl

ke stejné problematice: „Bůh je jeden, ale islám o něm má jinou představu.“

Profesor Tomáš Halík byl pro Katolický týdeník (8. 12. 2015) přímočařejší: Kdo podle Halika na otázku, zda obě náboženství mají stejného Boha, odpoví negativně, „prokazuje nejen elementární neznalosti dějin kultury a náboženství, ale také naprostou neznalost křesťanského vyznání“. Je to Halíkovo opakované vyjádření k tématu pro média.

Komentátor české sekce Radio Vaticana Milan Glaser Halíkova vyjádření kritizuje. Ve své reakci na prosincový text Tomáše Halika pro Katolický týdeník, kde Halík krutost Koránu přirovnává ke krutosti Starého zákona, píše o Halíkově „teologickém přeslapu jednak ve vztahu k judaismu, který citovaný verš (Ž 137,9) už dávno nevykládá doslovně, a jako hrubý faul ve vztahu ke křesťanství. Křesťan totiž ví, že rozhodujícím pramenem určujícím obsah jeho víry je Nový zákon a přesněji Ježíš Kristus.“

„Výroky podněcující k násilí,“ pokračuje Glaser, „jež jsou součástí Koránu napsaného sedm set let po Kristu, např. příkaz tlouci neposlušné manželky (súra 4:34) nebo potírat ty, kdo věří, že Mesiáš je synem Boha (súra 9:30), zkrátka nelze klást na stejnou rovinu s podobnými starozákonními výroky... Jakkoli je totiž mír mezi křesťany a muslimy žádoucí, nelze jej budovat na nových pochybeních a omylech, i když se zdají revoluční.“

◆ **Silvestrovská meditace buddhistů v Praze.** Tibetkému buddhismu se v Praze daří. Do Centra buddhismu Diamantové cesty, které sídlí v Holešovičích v ulici Na Maninách, pravidelně chodí asi tři sta lidí. Jan Matuška, místní učitel buddhismu Diamantové cesty, uvádí, že na úvodní přednášky a veřejné meditace přicházejí do centra každý týden desítky nových zájemců. Buddhistů Diamantové cesty je u nás údajně přes 3,5 tisíce. Významnou osobností, která se českým buddhistům věnuje, je dánský lama Ole Nydahl. Během dvaceti let u nás založil přes 50 meditačních center. V češtině vycházejí i jeho knihy, např. „Buddha a láska“ či „Smrt a znovuzrození“.

Pražské centrum zorganizovalo na sklonku roku mezinárodní meditační kurz. V házenkářské hale na Letné 27.–31. 12. vyučoval tibetský lama Džigme rinpoče (evropský zástupce Thaje Dordžeho, 17. Gjalwy Karmapy) a lama Ole Nydahl. Kapacita meditačního kurzu byla dva a půl tisíce lidí. Na dotaz KMS, kolik lidí nakonec přišlo, však mluvčí pořadatele Jan Matuška odmítl dát konkrétní odpověď. Podařilo se nám zjistit jen, že přijeli jak Češi, tak cizinci a že mezi nimi byli i noví zájemci. Pět dní bylo rozčleněno mezi přednášky a meditace. Na Silvestra proběhl meditační maraton, kdy se účastníci kurzu v meditaci střídali dvanáct hodin. Do nového roku buddhisté vstoupili se společným předsevzetím: „O půlnoci

je stěžovat si povoleno, ba dokonce hodno doporučení! Pokud je nač si oprávněně stěžovat, nemělo by se to zavrňovat – a pokud stěžování prohlubuje vztahy, mělo by být vítáno, vždyť z něj vyplyne vyšší dobro!

Ale později jsem z toho biblického místa pochopil, proč je Pavel ve svých pokynech tak nekompromisní. Pokolení, v kterém žijeme, je podle jeho dalších slov „pokřivené a zvrácené“ a způsob, jak žijeme my, by k tomu měl vytvářet kontrast. Měli bychom „svítit jako hvězdy, které osvěćují svět“ (Fp 2,15) – protože budeme žít diametrálně odlišně od svého okolí. Ten rozdíl by měl zářit jako jasné světlo na temném pozadí.

Co když můj šéf jedná nefér, mám nemocné děti nebo se kamarád chová jako sobec?

Sečteno a podtrženo, reptání by do života věřícího nemělo patřit. Nikdy.

A co si tedy počít s vedrem, s lijákem, se zkorumpovanými politiky nebo se špatným ovzduším? Co když můj šéf jedná nefér, mám nemocné děti nebo se kamarád chová jako sobec? Jak bych měl mluvit, když to doma, v práci, a dokonce ani ve sboru nefunguje tak, jak by mělo?

Řecké slovo „všechno“ se objevuje i v dalším znepokojivém verši v Prvním listě Tesalonic-

kým. Zde nás Pavel vyzývá: „Ve všem vzdávejte díky, neboť toto je pro vás Boží vůle v Kristu Ježíši“ (1Te 5,18). Boží vůle je, abychom stěžování nahradili děkováním.

Ve všem.

„Už jsi poděkoval?“

Vděčná reakce ve mně nevzniká sama od sebe. Jednou, když byly naše děti ještě malé, jsem jel s manželkou na vánoční návštěvu k tatkovi a mamince, kteří sloužili jako misionáři v Německu. Cestou motor našeho auta začal vydávat podivné zvuky, tak jsme po příjezdu do Darmstadtu zajeli k jednomu šikovnému německému mechanikovi. Ten motor výborně opravil, přičemž náš účet v bance vyčerpал až na dno. Po úžasných Vánocích jsme se zase namáčkali do auta a vyrazili na dlouhou zpáteční cestu na severní Moravu.

Ani ne za dvě hodiny jsem na dálnici uslyšel ránu a viděl jsem dým lihoucí se z výfuku. Motor vysadil a my jsme skončili na krajnici. Nechal jsem ženu a děti ve studeném voze, vydal se stopem zpátky k nejbližší pumpě (mobily tehdy neexistovaly) a z telefonní budky jsem zavolał tatínkovi. Po několika chladných hodinách se přičítal a vystoupil z auta.

Dodnes si vzpomínám na jeho první slova, protože mě opravdu překvapila: „Tak co, Dave, už jsi za to Bohu poděkoval?“

Ne, nepoděkoval. Byl jsem našťvaný na otcovu bezcitnost, celý frustrovaný z toho, že se ke mně nepřidal v terapeutickém výlevu reptání, a přesvědčený, že tohle je dozajista jedna z těch situací, kdy ten verš neplatí. Jenže o něco později, když se zlé okolnosti změnilly v ještě horší a já jsem jeho výzvu začal brát vážně, jsem začal být vděčný. Vděčný za vděčnost.

Okolnosti svého života změnit nemůžeme, ale můžeme změnit svůj postoj. Změníme-li postoj, změni to náš prožitek. Co je však ještě důležitější: Přesune to naši pozornost od naší lidské slabosti výše – k mocnému, svrchovanému Bohu. Během tohoto procesu zjistíme, že toho máme spoustu, zač můžeme být vděční. Život a rodinu, věčný život a odpuštění, dýchání a hlas, zrak, ba i emoce. Vše, co máme, je nezaslouženým darem od našeho milovaného Otce. Dokonce i tehdy, když prožíváme těžké věci, on jedná v náš prospěch.

Co se stane, jestliže ta dvě přikázání vezmeme vážně? Co se stane, když si zakázete jakoukoli toleranci vůči stěžování a slova reptání zcela nahradíte výrazy vyjadřujícími vděčnost?

Každý den. Za všech okolností.

Myslím, že temné duchovní pozadí v České republice pocukrují jiskřičky světla – jako když vesmír prozáří tisíce hvězd.

□ přeložila Ivana Kultová

Autor je misionář, zakladatel Křesťanské akademie mladých, zakladatel a vedoucí mezinárodní organizace pro práci s mládeží Josiah Venture. Je starším CB Frýdlant n. O.

vždy společně skládáme takzvaný slib bódhisattvy, tedy rozhodujeme se, že se budeme rozvíjet nejen pro své vlastní dobro, ale pro dobro všech bytostí, které si stejně jako my přejí být šťastné a vyhnout se utrpení,” uvedl před akcí Jan Matuška.

Vstupné na celou akci bylo 3250 Kč (650 Kč/den), mládež, rodiče s dětmi a Ukrajinci měli 46% slevu. Vstup na silvestrovskou party činil 250 Kč. Všechny ceny byly bez jidla.

◆ **Slovensko: Křesťané kandidují ve volbách.** V pěti slovenských městech (Žilina, Bratislava, Košice, Banská Bystrica, Prešov) proběhnou v druhé půli ledna a v únoru modlitby za jednotu křesťanů a za volby do Národní rady SR. Na každém z uvedených pěti setkání pod jednotným názvem Nádej pre Slovensko vede modlitby místní chválicí kapela. Účastníci zde mají možnost slyšet poslance NRSR Richarda Vašečku a ředitele platformy Kresťania v meste Marka Krajčího. Před založením platformy bratislavských křesťanů Marek Krajčí proslul v 90. letech pořádáním mezenominačních koncertů modliteb a chval. Je členem sboru BJB Viera v Bratislavě. V březnových parlamentních volbách kandiduje za koalici Obyčajní ľudia a nezávislé osobnosti.

◆ **Papež v římské synagoze.** Do římské synagogy vstoupili před Františkem jen dva papeži, ti předcházející. Návštěva současného papeže proběhla 17. 1. Hlavní římský rabín Riccardo Di Segni předtím vyjádřil přání, aby František neoslovil židy jako své starší bratry. S touto myšlenkou přišel před třiceti lety Jan Pavel II. Rabín si to nepřál, protože v tom cítil myšlenku, že byla stará židovská víra nahrazena novou, křesťanskou. František však svému „staršímu bratru“ nevyhověl, myšlenku Jan Pavla II. zopakoval a vysvětlil ji: „I když církev vyznává spasení v Ježíši Kristu, uznává zároveň nezrušitelnost Staré smlouvy a věrnou Boží lásku k Izraeli.“

Prostřednictvím izraelského tisku rabín zároveň vyjádřil přání, aby se papež vyslovil proti misi křesťanů mezi židy.

◆ **Národní týden manželství poděsáté.** Nad jubilejním desátým ročníkem NTM s mottem „Manželství je víc než kus papíru“ převzal záštitu místopředseda české vlády Pavel Bělobrádek. V druhém únorovém, valentýnském, týdnu proběhne řada akcí v mnoha městech. Česko v té době navštíví i zakladatel a prezident Mezinárodního týdne manželství, Brit Richard Kane. NTM vznikl v roce 1996 ve Velké Británii, v roce 2007 se poprvé konal v ČR a ve dvaceti dalších zemích světa. Cílem iniciativy je posílit vztahy v manželství i společenskou prestiž instituce manželství. V Česku NTM podporují četné

osobnosti i organizace. Partnerem NTM je také Život víry. Koordinátor NTM Petr Adam v rámci letošní kampaně uvedl: „Každý vztah občas potřebuje „poslat na technickou“, protože bezúdržbové manželství neexistuje.“ Očekává se, že se v rámci NTM letos bude konat přes sto akcí. Iniciativa je ale decentralizovaná, takže celkový přehled nelze získat.

◆ **Pronásledování křesťanů na českém internetu.** Mapu pronásledování křesťanů, kterou na základě svých rešerší každoročně vydává organizace Open Doors a její loňskou a předloňskou verzi čtenáři znají z Života víry, převzal a v českém překladu zveřejnil server Aktuálně.cz. V uplynulých 15 letech byl zájem českých médií o křesťany minimální, s výjimkou tzv. restitucí. Zájem o křesťanská témata možná v naší společnosti narůstá kvůli strachu z islámských radikálů.

◆ **TWR má nového ředitele.** Dlouholetý ředitel TWR Aleš Bartošek odešel do důchodu. Na jeho místo nastoupil Luděk Brdecko, původním povoláním pedagog na stavební fakultě VUT v Brně. STWR spolupracoval už dříve, převážně v technických oblastech. O svých plánech Životu víry sdělil: „TWR vzniklo jako misijní rádio a myslím, že tento aspekt je třeba zachovat a posilovat. Další oblast, které bychom se měli věnovat, je hledání nových cest k posluchačům tak, aby církev

ve i jednotlivci mohli vysílání TWR ve větší míře používat k evangelizaci, růstu ve víře, k vyučování a hledání odpovědí na otázky vyvstávající v současné době společnosti. A osobně mi záleží na tom, aby celá práce stála na modlitbách a Božím vedení.“

◆ **První lékařská fakulta: NE alternativní medicíně.** Dřívější děkan První lékařské fakulty UK v Praze Prof. Pavel Klener se svým odporem k nestandardním léčitelským postupům netajil ani v době, kdy byl ministrem zdravotnictví. Současný děkan, Prof. Aleksi Šedo, nedovolil zavedení předmětu „alternativní medicína“, i když v několika nemocnicích vznikla v poslední době centra tradiční čínské medicíny (např. v Hradci Králové). Šedo v rozhovoru pro MF Dnes předpověděl, že se může objevit tlak na zdravotní pojišťovny, aby užítí neověřených metod proplácely. Podle Aleksiho Šeda jde ve většině případů jen o peníze. Nesouhlasí s běžným argumentem, že když se něco dělá pět tisíc let, tak to funguje. „Také existují akupunkturní metody, které nevyhazují z čínských, ale indických principů, které deklarují úplné jiné účinné body,” sdělil MF Dnes. Akupunktura je podle něj co do účinnosti srovnatelná s placebem.